

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

Micul prinț

CU ILUSTRĂȚIILE AUTORULUI

Traducere din limba franceză
Justina Bandol

LITERA®
București
2018

CUPRINS

<i>Tabel cronologic</i>	5
Capitolul I	9
Capitolul II	12
Capitolul III	17
Capitolul IV	21
Capitolul V	25
Capitolul VI	31
Capitolul VII	33
Capitolul VIII	37
Capitolul IX	42
Capitolul X	46
Capitolul XI	51
Capitolul XII	53
Capitolul XIII	55
Capitolul XIV	59
Capitolul XV	63
Capitolul XVI	67
Capitolul XVII	68

Capitolul XVIII	71
Capitolul XIX	73
Capitolul XX	75
Capitolul XXI	77
Capitolul XXII	84
Capitolul XXIII	85
Capitolul XXIV	86
Capitolul XXV	89
Capitolul XXVI	93
Capitolul XXVII	101

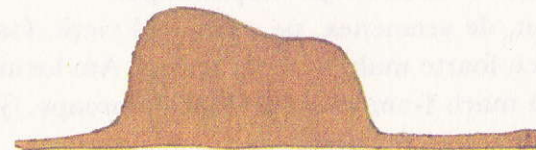
CAPITOLUL I

Pe când aveam șase ani, am văzut o dată, într-o carte despre Pădurea Virgină, care se numea *Istorii trăite*, o imagine minunată. Reprezenta un șarpe boa care înghițea un animal sălbatic. Iată aici o copie a desenului:

În carte se spunea așa: „Șerpii boa își înghit prada întregă, fără s-o mestece. După aceea nu mai pot să se miște și dorm timp de șase luni, cât durează digestia“.

M-am gândit atunci multă vreme la aventurile din junglă și am izbutit și eu, cu un creion colorat, să fac primul meu desen. Desenul meu numărul 1. Iată-l:

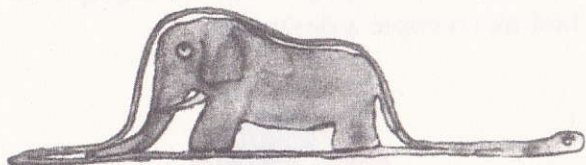

Mi-am înfațișat capodopera oamenilor mari și i-am întrebat dacă desenul meu le stârnește teamă.

Ei mi-au răspuns:

– De ce ne-ar stârni teamă o pălărie?

Desenul meu nu reprezenta o pălărie. Reprezenta un șarpe boa care digera un elefant. Am desenat atunci interiorul șarpelui boa, pentru ca oamenii mari să poată înțelege. Ei au întotdeauna nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta așa:

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpi boa deschiși sau închiși și să mă apuc mai degrabă de geografie, de istorie, de algebră și de gramatică. Așa se face că, la șase ani, am abandonat o splendidă carieră de pictor. Fusesem descurajat de nereușita desenului meu numărul 1 și a desenului numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri, și, pentru copii, e obositor să le dea mereu explicații.

A trebuit deci să-mi aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat aproape peste tot în lume. Iar geografia, într-adevăr, mi-a prins foarte bine. Am putut să deosebesc, de la prima vedere, China de Arizona. Lucru folositor dacă te rătăcești pe timpul nopții.

Am avut, de asemenea, pe parcursul vieții, foarte mult de-a face cu foarte mulți oameni serioși. Am locuit deseori cu oameni mari. I-am văzut de foarte aproape. Și asta nu mi-a schimbat părerea despre ei.

Când întâlneam pe câte unul care mi se părea ceva mai destupat la minte, făceam pe el experimentul cu desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat întotdeauna. Voiam să văd dacă înțelege într-adevăr ceva. Dar primeam întotdeauna răspunsul: „E o pălărie“. Atunci nu-i mai vorbeam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Mă dădeam după el. Îi povesteam de bridge, de golf, de politică și de cravate. Și omul acela mare era foarte bucuros că făcuse cunoștință cu o persoană atât de rezonabilă.

CAPITOLUL II

Am trăit astfel singur, fără a avea pe nimeni cu care să pot vorbi cu adevărat, până când am făcut o pană în deșertul Sahara, acum șase ani. Mi se stricase ceva la motor. Și, cum nu aveam lângă mine nici mecanic, nici pasageri, m-am pregătit să încerc de unul singur o reparație dificilă. Pentru mine era o chestiune de viață și de moarte. Aveam apă de băut pentru maximum opt zile.

Așa că în prima seară am dormit pe nisip, la mii de kilometri de orice ținut locuit de oameni. Eram mai izolat ca un naufragiat pe o plută în mijlocul oceanului. Închipuiți-vă deci uluiala mea când, la spartul zilei, mă trezi un glăscior cu totul neobișnuit, care spunea:

- Te rog... desenează-mi o oaie!
- Poftim?
- Desenează-mi o oaie!...

Am sărit în picioare ca trăsnit. M-am frecat bine la ochi. M-am uitat bine. Și am văzut un omuleț absolut extraordinar care mă cântărea cu ochi gravi. Iată cel mai bun portret pe care am reușit să i-l fac mai târziu:

Iată cel mai bun portret pe care am reușit să i-l fac mai târziu.

Dar desenul meu e, bineînțeles, mult mai puțin fermecător decât modelul. Nu e vina mea. Am fost descurajat în cariera mea de pictor de oamenii mari, la vârsta de șase ani, și n-am învățat să desenez nimic altceva decât șerpi boa deschiși și șerpi boa închiși.

M-am uitat deci la această apariție cu ochii măriți de uimire. Nu uitați că mă aflam la mii de kilometri de orice ținut locuit. Or, omulețul meu nu mi se părea nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, de sete sau de frică. N-avea nimic din înfățișarea unui copil pierdut în mijlocul deșertului, la mii de kilometri de orice ținut locuit. Când mi-am regăsit în sfârșit glasul, i-am spus:

– Dar tu ce faci aici?

Și atunci el repetă, cu glas blând, ca și cum ar fi fost un lucru foarte serios:

– Te rog... desenează-mi o oaie!...

Când misterul ne impresionează prea tare, nu îndrăznim să nu ne supunem. Oricât de absurd mi se părea, la mii de kilometri de orice ținut locuit și în primejdie de moarte cum mă aflam, am scos din buzunar o foaie de hârtie și un stilou. Atunci mi-am amintit însă că studiasem mai mult geografia, istoria, algebra și gramatica și i-am spus omulețului (cam fără tragere de inimă) că nu știam să desenez. El îmi răspunse:

– N-are importanță. Desenează-mi o oaie!

Cum nu desenase niciodată o oaie, am refăcut pentru el unul din cele două singure desene de care eram în stare. Cel cu șarpele boa închis. Și am fost uluit să-l aud pe omuleț spunându-mi:

– Nu, nu! Nu vreau un elefant într-un șarpe boa. Șarpele boa e foarte periculos, iar elefantul ocupă prea mult loc. La mine acasă e destul de strâmt. Am nevoie de o oaie. Desenează-mi o oaie!

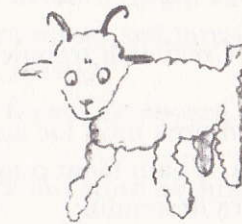
Atunci i-am desenat.

El privi cu atenție, apoi:

– Nu! Aceasta e deja foarte bolnavă. Fă-mi alta!

Am desenat:

Amicul meu surâse blând, cu îngăduință:

– Vezi și tu... asta nu e oaie, e berbec. Are coarne...

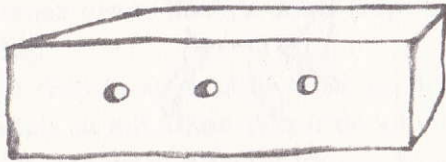
Așa că am refăcut încă o dată desenul:

Dar și acesta a fost refuzat, asemenea celor dinainte.

– E prea bătrână. Eu vreau o oaie care să trăiască mult timp.

Respect pentru drepturile de autor
 Atunci, ajuns la capătul răbdării, pentru că mă grăbeam să demontez motorul, am făcut în grabă desenul acesta:

Și am spus cam cu nepăsare:

– Asta e lada. Oaia pe care o vrei tu e înăuntru.

Am fost însă foarte uimit să văd chipul micului meu judecător luminându-se:

– Exact asta voiam! Crezi că îi trebuie multă iarbă?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că eu nu am prea mult loc acasă la mine...

– Sigur o să-i ajungă. Ți-am făcut o oaie micuță.

El se aplecă deasupra desenului:

– Nu chiar atât de micuță... Ia te uită! A adormit...

Și așa am făcut cunoștință cu micul prinț.

CAPITOLUL III

Mi-a luat mult să înțeleg de unde venea. Micul prinț, care îmi punea o sumedenie de întrebări, părea să nu le audă niciodată pe ale mele. Adevărul mi s-a dezvăluit, încetul cu încetul, mai degrabă din cuvinte rostite întâmplător. De pildă, când îmi zări avionul (n-am să-l desenez, căci ar fi prea complicat pentru mine), mă întrebă:

– Ce este obiectul acesta?

– Nu e un obiect. E ceva ce zboară. E un avion. Avionul meu.

Și am fost mândru să-i spun că știam să zbor. Atunci el strigă:

– Cum? Ai căzut din cer?

– Da, am spus cu modestie.

– A, ce amuzant...

Și micul prinț scoase un foarte simpatic hohot de râs care mă enervă tare. Vreau ca necazurile mele să fie luate în serios. Apoi adăugă:

– Deci și tu ai venit din cer! De pe ce planetă ești?

Am întrezărit imediat o luminiță în misterul apariției lui și l-am întrebat brusc:

– Tu vii, așadar, de pe altă planetă?

Dar el nu-mi răspunse. Clătină ușor din cap, fără să-și desprindă privirea de avion.

– E adevărat că, în așa ceva, n-aveai cum să vii de prea departe...

Și se cufundă într-o visare care dură multă vreme. Apoi, scoțând oaia mea din buzunar, își contemplă îndelung comoara.

Vă dați seama cât eram de intrigat de această jumătate de mărturisire despre „alte planete“. M-am străduit deci să aflu mai multe:

– De unde vii, micuțule? Unde este „acasă la tine“? Unde vrei să-mi duci oaia?

El îmi răspunse după o tăcere meditativă:

– Partea bună cu lada pe care mi-ai dat-o e că oaia o să aibă un culcuș pe timpul nopții.

– Desigur. Și, dacă ești cuminte, am să-ți dau și o frânghie ca s-o legi ziua. Și un țărnuș.

Propunerea aceasta păru să-l contrarieze pe micul prinț.

– S-o leg? Ce idee caraghioasă!

– Bine, dar, dacă n-o legi, o să plece cine știe unde, o să se rătăcească...

Micul meu prieten scoase din nou un hohot de râs:

– Ei, unde crezi că poate să se ducă?!

– Nu contează unde. Unde vede cu ochii...

Atunci micul prinț observă cu gravitate:

– N-are a face, acasă la mine e foarte strâmt.

Și, cu un strop, poate, de melancolie, adăugă:

– N-ai cum să ajungi prea departe dacă mergi unde vezi cu ochii...